

Ruga a Rupert

Ruga ráno vstal do dalšího krásného dne. Slunce zas zářilo nad Khorinísem a celý ho zalilo do zlatavé barvy. Dnes měl volno, jako voják z povolání však ani tak rozhodně nezahlélel. Nejdříve si protáhl ruce, pak nohy. Několikrát se přitáhl k dřevěné tyči, kterou měl v domě speciálně k tomuto účelu. Nedávno se přestěhoval do Horní čtvrti, krátce poté, co jej povýšili na důstojníka. Po procvičení se pořádně probral opláchnutím obličeje ve studené vodě, kterou si nechával přinášet od služebného každé ráno. Cítil se pln energie.

Rupert se probral, tentokrát kousek od horní čtvrti. K jeho smůle byla zeď, u které ležel, od něj na západní straně. Slunce mu tak už od brzkého rána pralo do obličeje. Tak tak se postavil na nohy, včera se mu podařilo vyžebrot láhev vína, slunce po ránu bylo tím největším prokletím na jeho kocovinu. Opřel se o strom a vymočil se u něj. Další podělaný den městského chudáka, kterej stráví potloukáním se ulicemi. Snad sežene něco k jídlu.

Ruga vyšel na ulici. A hle, krásná Elisa, které se dvořil, stála u vchodu svého domu. Rozzářil se úsměvem a vydal se jí pozdravit. „Slečno Eliso! Rád vás vidím! Máme to dnes ale krásný den, že?“ říkal jí, zatím co se na ní smál jak měsíček na hnoji. „A důstojník Ruga, nemýlí-li se? Jistě, to máme,“ odpověděla s mírným přikývnutím.

Rupert marně pátral po svém kabátci. Z dob, kdy si byl schopen přivydělávat poctivou zlodějinou, mu už moc nezbylo. Tenhle kabátec by ovšem obětoval nerad. Teď, před příchodem zimy, si takovou ztrátu na ulici nemůže dovolit. U hospody na lavičce seděla stará Berta a zvracela. Vzpomněl si, jak mu kdysi za pár zlatáků obětovala tělo. Teď ale na něj i těch pár zlatáků bylo příliš. A krást dál nemohl, co ho pustili z basy, tak si na něj dávala domobrana pozor. „Ahoj Berto, neviděla si můj kabátec?“ zeptal se trochu rozmrzele. „Myslíš, že... bléééé ... si teď ... pama blééé.... Debile?!“ vykuckala ze sebe Berta, zatím co do hromady vedle lavičky výrazně přiložila trochu z obsahu svého žaludku.

Ruga byl spokojený. Rozhovor s Elisou byl velmi příjemný. Byla krásná a stále mladá, zatím co on je zajištěný a v nejlepší formě. Tvořila pro něj dokonalou partii. Jen na ní potřeboval udělat nějaký velký dojem. Něco, čím by se proslavil. Byl sice fyzicky zdatný a věřil si, že je i pohledný. Ale neměl doposud možnost proslavit se v bitvě, či nějakým jiným významným činem. Ještě štěstí, že ve městě je nástěnka s hrdinskými výzvami! Uvědomil si. To by mohla být jeho cesta za slávou.

Rupert jen tak tiše seděl na lavičce v přístavu. Koukal do moře a krutě si uvědomil, jak dopadl jeho kabátec... Včera nevypil jen lahev vína. Pak jeho cesta následovala do hospody, kde s ním zaplatil. Jeho jediná jistota v blížící se zimě a on o ní přišel tak lacino. Nevěděl, co dělat. Bude si muset pořídit kabátec nový, ale jak? Takový starší kabátec stojí i přes sto

Vytvořil: Autor

zlatých. A on? Nepamatoval si, kdy měl naposled naráz víc jak dvacet. A s tím vyšel tak akorát na jídlo. Vstal a vydal se do Khoriniských uliček. V břiše mu kručelo, doufal, že sežene něco k jídlu.

Ruga došel k nástěnce. Byla velká, ztlučená z dubových prken, působila tak docela masivně. Stála na tržním náměstí, hned vedle uzenářova stánku. Bylo před volbami do městské rady, to se dalo na nástěnce poznat hned, křiklavé plakáty protikandidátů na ní zabíraly nejvíc místa. Hm, koho asi zvolím, pomyslel si. Larius nebo Fernando? Prosperita a jistá budoucnost nebo pryč s korupcí? To ale teď bylo vedlejší. Jeho zajímala mnohem víc část nástěnky s hrdinskými výzvami. „Pravé hrdinství je solidarita. Věnuj sto zlatých na sirotčinec pana Lehmara.“ Pěkný slogan, pomyslel si. Ale hledal něco přeci jen malinko jiného. Ha! Tady to bylo! „Souboj s Rudým drakem!“ Věděl, že tohle bude pro něj už podle výrazného titulku. Četl dál: „Rudý drak se usídlil na dohled od města Khorinis. Zab jej a přines jeho hlavu hrdino! Za odměnu dostaneš čestný řád Dračího ochránce a 1000 zlatých. Pokud nemáš výzbroj, dostav se pro ni do kasáren.“ To bylo ono! Výzbroj měl, snad i tu nejlepší a k tomu solidní výcvik. Peníze ho až tolik nezajímaly, tolik si vydělal za dva týdny služby. Ale čestný titul? A to uznání, které si ve městě vydobude. Byl rozhodnut postavit se této výzvě.

Rupert brouzдал uličkami města. Tu a tam někdo něco dělal, tu a tam se někdo poflakoval, jinak celkem mrtvo. Takový už Khorinis byl. Cestou natahoval ruce pro drobný a jídlo, nedostal nic. Zamířil na tržní náměstí, trhovci se tam obvyklé zbavují nahnilého či jinak zkaženého zboží tak, že ho házejí psům anebo lidem, jako je on. Došel na trh a očekávání ho nezklamalo. Hned na rohu se válela menší hromádka zkaženého ovoce. Popadl jedno jablko a zakousl se do něj. Nic moc, ale jídlo to bylo. Vydal se dál do středu náměstí. Zastavila ho městská nástěnka, věnoval ji letmý pohled. Zase budou volby? Stejně nemohl volit, tak co. Odplivl si. Odvrátil hlavu, ale něco, co ještě před tím zahlédl, jej přinutilo otočit ji zpět. Souboj s rudým drakem? Co to má bejt? Pomyslel si. Při čtení sdělení jej zaujala odměna 1000 zlatých. Asi to bude hodně nebezpečný, přemýšlel dál, ale co? Co tady? Žrát shnilý jabka a čekat do zimy, dokud neumrzne? 1000 zlatých, s tím by mohl zimu celkem v pohodě přežít. A i kdyby se draka leknul, tak dostane výbavu od domobrany. Už jenom ta by mohla stát za to to zkusit. Rozhodl se.

Ruga se vrátil do svého domu. Postupně se svlékl ze svého civilního šatu a začal se oblékat do svého nejlepšího vybavení. Začal u košile, přes kterou přehodil drátěnou košili, kterou si nechával vyplést na hradě v Hornickém údolí. Nikdo v Khorinisu to tak dobře neuměl. Přes ni natáhl rudou zbroj domobrany. Nechal si na ní dodatečně speciálně vyztužit ramenní chrániče. Byly kombinací kovu a kůže, aby si držely svou pružnost a neomezovaly ho v pohybu. Dále si ještě koženými popruhy k sobě připnul speciální, odlehčený hrudní pancíř. Ten dostal jako dárek ke svému povýšení. Poté si přes červené nohavice oblékl vysoké, černé boty s okovanou špicí. Nakonec navlékl své dlouhé, taktéž černé rukavice. Po

Vytvořil: Autor

stranách měly krátké železné drápky, ty byly v boji s jednoručním mečem užitečným bojovým doplňkem. Otevřel svou skříň se zbraněmi, s úsměvem ve tváři si prohlédl její obsah. Pět ocelových vrhacích dýk, ideálně vyvážených. Meč, skřetobij. Velmi slušná jednoruční zbraň s pozlacenou rukojetí. A samozřejmě také kuše. Tu si nechal speciálně dovést od obchodníka z Nordmaru. Na svou výbavu mohl být skutečně pyšný. „Draku, třes se!“

Rupert se dobelhal do kasáren domobrany. „Co tu chceš?“ zeptal se ho ostře strážník u brány, zatím co ho násadou od svého kopí štouchl do ramene. „Chtěl bych bojovat s rudým drakem,“ odpověděl. Na to se strážník začal smát. Pak mu pokynul, aby jej následoval do kovárny. „Co tady děláš s tím smrad'ochem?“ divil se kovář, zatím co si utíral čelo do jakéhosi špinavého hadru. „Dej mu výstroj, chce bojovat s rudým drakem,“ odpověděl mu strážník. Na to kovář povytáhl obočí a branec dodal: „Taky nechápu, proč ta nabídka platí pro každého.“ Kovář jen rezignovaně pokrčil rameny a podal Rupertovi z police meč. No, meč, spíš to byla delší dýka, která už jevila první známky koroze. K tomu po něm hodili drátěnou košili. Prohlédl si jí, místy už byla děravá a navíc už teď viděl, že mu bude velká. „Tak běž, hrdino. A ne že to ukradneš!“ řekl strážník s viditelným cukáním v koutku.

Ruga vyšel z města severní branou a zamířil na kopec k majáku, kde by se ona bestie měla nacházet. Cítil, jak v něm roste napětí. „Jak bude ten drak asi velký,“ pomyslel si. Čekala ho možná jeho největší výzva.

Rupert se obalený dvakrát kolem dokola v drátech, které snad ještě mohly při troše představitivosti připomínat košili, vymotal z města. Trochu nervózně si prohlédl svůj krátký, napůl rezivý meč. „Tak co, zkusím to. Stejně bych nejspíš nepřežil zimu,“ pomyslel si. Čekala ho smrt, nebo tisíc zlatých.

Ruga jej uzřel. Nebyl obrovský, jako draci z pověsti o Bezejmenném. Ale i tak mohl mít na délku i dobrých 8 loktů. Byl vskutku rudý, jako jeho zbroj domobrany. Oči mu svítily pronikavě červenou barvou. Ruga vytáhl kuši a vystřelil. Zasáhl přesně. Šipka trčela bestii z hrudi mezi šupinami. Drak se rozzuřil, zařval a vyrazil proti němu. Ruga tasil meč.

Rupert zaslechl děsivý řev. To bude on! Drak! Co to musí bejt za bestii!

Ruga uskočil cvaknutí dračích zubů a pak se musel ještě jednou vznést do vzduchu, když se mu drak pokusil podrazit nohy mrsknutím ocasu. Náhle z bestie vyšel proud ohně. Naštěstí Ruga stačil opět uskočit, ne dost daleko, aby mu oheň neožehl ramenní chránič. Nic vážnějšího než vada na jeho výstroji to však nebyla.

Rupert nemohl uvěřit svým očím. Drak už bojoval, připadal mu vskutku obrovský. Muž v perfektní výstroji dával sani docela zabrat. Jak si on, bezdomovec, mohl myslet, že by mohl mít šanci?

Ruga opět uhnul tesákům draka a tentokrát jej i citelně zasáhl, když jej bodl z boku do těla, těsně pod křídlo. Drak zařval a srazil ho křídlem na zem, během toho se bestie vznesla do

Vytvořil: Autor

vzduchu. Hned na to pustila proud ohně na pod sebou ležícího Rugu. Ten se však stihl tak tak překulit a drak tak spálil pouze zemi, zatímco on už se postavil na nohy. Netvor opět se zaduněním dopadl na zem.

Rupert s úžasem v očích sledoval boj. Nic takového nikdy neviděl. Už to vypadalo, že drak bojovníka sežehne ohněm, ten ale uskočil. A teď znovu sekl draka, do křídla. Drak se pokusil vznést, ale už mu to nešlo. „Ten bojovník ho přemůže,“ uvažoval. „A já zemřu zimou a ne horkem po zásahu dračím ohněm...“

Ruga se usmíval. Drak už byl unavený a zraněný, stačilo jen opatrně zasadit poslední úder. Teď se naskytla příležitost. Bestie po něm cvakla zuby, on se jim piruetou vyhnul a ocitl se tak na malý okamžik za drakem. Neváhal ani okamžik a meč zarazil vši silou do krku saně. Rudý drak, co v něm ještě před chvílí vzbuzoval bázeň, se zachvěl a padl na zem. Vyhrál, pověst hrdiny ho nemine. Ohlédl se za sebe a náhle spatřil, jak k němu kráčí podivně vypadající postava, byla už velmi blízko. Jak to, že si jí předtím nevšiml?

Rupert udělal dva rychlé kroky a svůj meč vši silou vrazil z boku mezi žebra onoho hrdinného bojovníka. Ten ještě chvíli zůstal stát s vytřeštěnými očima. Rupert s mečem ještě trošku pootočil a zahýbal, aby rychleji ukončil život hrdinovi. Pak z něj meč vytáhl. Bojovník dopadl nejdřív na kolena a pak se kompletně zhroutil k zemi. Rupert ho nejdříve důkladně ohledal, sebral všechno zlato a pak hodil na místo, které stále hořelo po předchozím dračím útoku. Oheň po chvíli začal polykat tělo. „Tak to bychom měli,“ pomyslel si. „Drak zabil bojovníka a já pak zabil draka. Koupím si moc pěkný kabátec.“